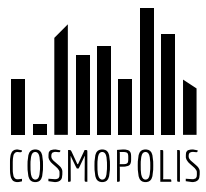

Kavárna s vůní perníčků

COSMOPOLIS

Laurie Gilmorová

*Kavárna
s vůní perníčků*

Přeložila Lucie Libovická

First published by HarperCollins *Publishers* Ltd.
under the title THE PUMPKIN SPICE CAFÉ
Copyright © Laurie Gilmore 2023

Translation © Grada Publishing a.s. 2024,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Lucie Libovická, 2024
Cover Illustration © OpenArt.ai

ISBN 978-80-271-5256-8

*Chlapovi, který je nejvousatější ze všech mužů, které znám,
a ze všech nejraději nosí flanelové košile.
Děkuji ti za to, že mi neustále přinášíš spoustu inspirace.*

PRVNÍ KAPITOLA

Jeanie Ellisová ještě nikdy v životě nezabila lidskou bytost, ale dnes v noci se to klidně může stát. Prožívala zoufalé časy. Baseballovou pálku sevřela v dlani pevněji a opatrně sestupovala po vratkém zadním schodišti.

Už tři noci nespala. Přesně od té doby, co se nastěhovala do bytu nad kavárnou své tety. Tedy, po formální stránce to teď byla její kavárna. Jeanie se oficiálně stala novou majitelkou *Kavárny s vůní perníčků*, která byla pýchou a radostí její tety Dot, přesně přede dvěma týdny, kdy dotyčná stará paní oznámila, že odchází do důchodu – a odjíždí se na několik týdnů do Karibiku opalovat. Dot si zjevně nedokázala představit nikoho lepšího, komu by svou milovanou kavárnu předala, než svou oblíbenou – a také *jedinou*, jak Jeanie neopomněla zdůraznit – neteř. Tenhle nápad Jeanie připadal naprosto scestný, navíc teď, když po špičkách sestupovala z posledního schodu připravená bojovat o život.

Každou noc slýchala podivné zvuky. Jakési škrábání přerušované občasným cinknutím, někdy dokonce třísknutím. Zpočátku se ty zvuky pokoušela přičíst větru nebo možná nějakému zvířeti,

keré proběhlo zadní uličkou. V žádném případě nechtěla, aby se její mysl ubírala cestou nejhoršího scénáře, jak u ní bylo obvyklé. *Nesmí* si představovat, že se po zadních schodech jejího domova krade uprchlý sériový vrah. To bouchání rozhodně *nezpůsobil* ani ozbrojený lupič, který ji chce připravit o těch pár drobných, jež nechala teta v pokladně.

Jeanie stála na prahu nového života.

A teď z ní bude nová žena.

Malebné přímořské městečko Dream Harbor a jeho obyvatelé o ní nevěděli zhola nic, a ona toho hodlala patřičně využít.

Její pozornost upoutal šouravý zvuk u zadních dveří. Byla rozhodnutá spustit svůj plán „Nový život, nová Jeanie“ okamžitě, jakmile zjistí, co jí v noci nedá spát. Žádný člověk by přece nedokázal žít poklidným, idylickým životem na malebném maloměstě s vrahem u zadních dveří. To přece nedává smysl.

Pálku sevřela pevněji, zvedla ji a prošla chodbičkou mezi schodištěm a dveřmi, které vedly za kavárnu do „zadní uličky“, což ale nebylo zrovna výstižné označení, protože navozovalo představu přetékajících odpadkových košů a pobíhajících krys. Jenže Jeanie už nebyla v Bostonu, ale v Dream Harboru, *Přístavu snů*, o kterém byla přesvědčená, že si ho někdo musel skutečně vysnit. Bylo to zde až podezřele idylické. Ne, prostor za kavárnou a dalšími podniky na Hlavní ulici byla spíše další boční ulička, s vyhrazeným stáním pro dodávky a úhlednými odpadkovými koši. Jeanie si všimla, že tam někteří majitelé ostatních obchodů dokonce přes den tráví přestávky a klábosí. Ale zatím se s žádným z nich nedala do řeči. Ještě na to nebyla úplně připravená, dosud si nezvykla na to, že je tu nová.

Jeanie zavrtěla hlavou. Na co to teď proboha myslí? Vždyť jí hrozí, že se stane obětí vraždy. Teď se nemůže tou uličkou zabývat. Ať je tam venku cokoliv, nemůže kvůli tomu spát, a po třech nocích beze spánku se teď sotva držela na nohou. Položila si pátku na rameno a sáhla po klice. Už se skoro rozednívalo a oknem nade dveřmi dovnitř pronikalo slabé šedé světlo.

To je dobře, pomyslela si Jeanie nepřítomně. Alespoň toho útočnicka uvidím, než zemřu. S touto nepřilíh přijemnou ideou – která vůbec neodpovídala myšlenkovým pochodům té pozitivně naladěné nové osobnosti, již se chtěla stát – trhnutím otevřela dveře... a ocitla se tváří v tvář bedně malých dýní. Nebo tykví? V tu chvíli to bylo jedno, protože než si Jeanie stačila uvědomit, co je to vlastně za zeleninu, promluvil na ni obří muž, který tu bednu s malými dýněmi držel.

Nebo spíš vydal drsný a překvapený zvuk, který Jeanie připomněl, že drží baseballovou pátku, a to velmi agresivním způsobem. Už ji chtěla pustit na zem, ale pak si uvědomila, že před ní stojí velký, divný chlap. Tykve netykve, asi by zatím měla zůstat obezřetná.

„Kdo jste?“ zeptala se s jednou rukou na dveřích pro případ, že by je musela před obličejem toho záhadného muže s dýněmi rychle zabouchnout.

Nepatrně zvedl tmavé obočí, jako by ho její otázka překvapila. „Logan Anders,“ představil se, jako by jí to mělo stačit. Jenže nestačilo.

„A co děláte v zadní uličce za mým obchodem, Logane Andersi?“ zeptala se.

Zklamaně si odfoukl a nadhodil si bednu v náručí. Byla asi dost

těžká, ale Jeanie nehodlala ohrozit svou bezpečnost jen proto, že tenhle chlápek v obnošené flanelové košili a s hustým plnovousem vypadá s tou bednou plnou zeleniny jako ztělesnění boha štědré podzimní úrody. Ještě chvíli spočívala pohledem na jeho tváři, aby ho později mohla identifikovat, jak si to zdůvodnila. Musí si pamatovat, že mimo vousů má dlouhý rovný nos a tváře zdravé barvy. Policista by se jí mohl zeptat třeba na to, jestli měl dlouhé tmavé řasy, a odpověď by zněla ano. Pro vyšetřování by mohlo být nanejvýš důležité také to, že i v ranním šeru viděla, že má přitažlivě modré oči.

„Je čtvrtek.“

Jeanie zamrkala. Co měl zmíněný den v týdnu společného s tím, že kvůli tomuhle chlapíkovi nemůže zamhouřit oko?

„Už od pondělí mě budíte, nemůžu kvůli vám spát,“ vyčetla mu.

Teď bylo na Loganovi, aby se zatvářil nechápavě. „Tenhle týden jsem tu teprve poprvé.“ Znovu si nadhodil přepravku a pod tou váhou mu zahrály svaly na předloktí. Musela být velmi těžká, ale přesto se nesnažil vejít dovnitř nebo tu bednu položit na zem.

„No, celý týden slýchám podivné zvuky, namlouvala jsem si, že to je určitě jen vítr, mýval nebo něco takového. Ale pak mě napadlo, že přesně tohle si asi lidé říkají těsně předtím, než se na ně vrhne vrah.“

Logan se pobaveně zasmál a vykulil oči. „Vrah?“

Jeanie zrudly tváře. Možná se nechala příliš unést fantazií. „Nebo něco...“ Nedořekla to. Nenapadlo ji, co víc tomu podivnému muži povědět, a zdálo se, že on je stejně bezradný. „Tak co tady vlastně pohledáváte?“ zeptala se.

„Víte, no, každý čtvrtek sem dodávám ovoce a zeleninu.“ Pokývl hlavou na bednu se zmíněnými potravinami.

Jeanie sebou trhla. Dodávka ovoce a zeleniny. Samozřejmě. Teta Dot jí den před odjezdem dala spoustu instrukcí, ale Jeanie si nic z toho nezapsala. Kavárna byla od té doby, co sem přišla, zavřená a ona si dosud nezačala lámat hlavu s tím, co je potřeba udělat. Naštěstí tu byl Norman, zdejší dlouholetý manažer, ten jí pomůže. Ujistil ji, že o víkendu už bude kavárna zase v provozu.

Logan si těžkou bednu, kterou stále držel v náručí, znovu nadhodil.

„Omlouvám se!“ Jeanie ustoupila a máchla paží směrem do kavárny. „Pojďte dál. Najdeme místo, kam ty... ehm... dýně uložíme. Jsou to dýně, že?“

Logan zaváhal ve dveřích a z Jeanie přešel pohledem na pátku, kterou stále držela připravenou přes rameno. „Aha! Promiňte, neprašťím vás přes hlavu. Slibuju.“

Usmála se na něj, aby ho uklidnila, ale nezdálo se, že by to zabralo. Stále otálel ve dveřích.

„Vážně se omlouvám, myslela jsem, že jste vrah. Neberte si to osobně. Tři noci jsem nespala, něco tady dole pořád rachotí. A k tomu mi dělá starosti ta kavárna, kterou jsem zdědila.“

Logan se na ni nepřestával upřeně dívat a v očích se mu nadále zračily rozpaky. To je situace. Nejspíš ho dost vyděsila. Jeanie už při nejedné příležitosti spousta lidí řekla, že má „přehnané reakce“. A dokonce to měla napsané i v jednom nebo dvou hodnoceních. Snažila se na sobě pracovat, bylo to součástí její nové osobnosti, nové Jeanie. Méně mluvit. Vytvářet méně domněnek. Nereagovat přehnaně.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Jeanie z kavárny je klidná, pohodová. Prostě jen přátelská majitelka kavárny v sousedství, připravená přivítat vás s úsměvem a naservírovat vám váš oblíbený nápoj. Nepřemýšlí o tom, kdo nebo co se ji v ten daný den pokouší zabít, ani se nezabývá nejnovějšími zprávami o tání arktických ledových čepic nebo myšlenkami na osmnáct věcí, které musí později během dne udělat.

Snažila se napodobit svobodomyšlnou povahu tety, přestože by byla radši, kdyby Dot byla o trochu menší pohodářka a nechala jí jasnější pokyny. Pokusila se vykouzlit milejší úsměv. Na její tváři působil divně. „Prosím, pojdte dál. Ta bedna musí být pořádně těžká.“

Logan nepatrně přikývl. „Obvykle ji nechávám tady.“

„Aha.“ Takže ho nevyděsil její monolog, právě narušila jeho obvyklý pracovní postup. Moc dobře chápala, jak to může člověka rozhodit. Když byla její oblíbená kavárna na rohu týden zavřená, sotva dokázala fungovat. A ne kvůli nedostatku kofeinu. Ve městě nebyla o kavárny nouze, ale žádná z nich se té její nevyrovnala. Celý ten týden měla špatnou náladu.

Tentokrát se usmála upřímně. „No, když už jste tady a já jsem vzhůru, co takhle šálek kávy?“

DRUHÁ KAPITOLA

Loganovi se nová majitelka *Kavárny s vůní perníčků* hned líbila o něco víc, když se mu nechystala srazit hlavu baseballovou pálkou. Ale neměl by se tu zdržovat dlouho. Měl spoustu práce, rozvézt objednávky a vyhýbat se při tom občanům městečka s dobře míněnými úmysly. Neměl čas tady vysedávat a před úsvitem s ní popíjet kávu, ale jak to tak vypadalo, už se z toho nevyvlékne. Aspoň by měl něco říct, protože Dotina neteř od té doby, co ho přiměla, aby šel dovnitř, nezavřela pusou.

Každý čtvrtek během posledních pěti let, od té doby, co převzal vedení farmy, nechával Dot čtyři bedny s ovocem a zeleninou vedle zadních dveří. Rád jezdil do města před východem slunce, aby měl práci hotovou dřív, než se otevrou obchody a na ulici se objeví lidé.

Logan nebyl typ člověka, který by s oblibou tlachal o ničem. Nesnášel spekulace o počasí. Nezajímaly ho drby o nejnovějším skandálu ve městě. A už vůbec nepotřeboval, aby do toho byl nějak zapletený. Takže čím rychleji rozvezl dodávky, tím dříve se mohl vrátit na farmu, kde měl svůj klid. Nebo aspoň takový

klid, jaký může mít na farmě s několika slepicemi, dvěma starými kozly, jednou zachráněnou alpakou a babičkou, která si moc ráda povídá. Dědeček byl naštěstí stejně nemluvný jako on. Babička toho naopak namluvila dost za oba. Skoro jako tahle Jeanie.

„Heleďte, co myslíte, že teta chtěla dělat s těmi... ehm, malými dýněmi?“ zeptala se a shlédla na bednu, kterou jí postavil k nohám. Stála za pultem s jednou rukou v bok a druhou si uhlazovala pramínky vlasů, které jí vypadly z rozčuchaného drdolu.

„Tykvemi,“ opravil ji Logan ze svého místa na druhé straně pultu.

„Jasně. Tykvemi. Myslela jsem si to.“ Jeanie se stále tvářila zmateně. „Ale... ty se nejedí, že ne?“

Málem se zasmál, ale nedal na sobě nic znát, protože byl stále příliš otrávený. „Ne, ty tykve se nejedí.“

Jeanie přelétla pohledem po dalších třech bednách, které přinesl dovnitř, místo toho, aby je nechal tam, kam patří, tedy u dveří. Tam, kde je obvykle nechával a chtěl to tak původně udělat i dnes. „Asi to ostatní ovoce a zeleninu objednala na smoothie, která přidala na jídelní lístek.“

Logan přikývl. Lidi v tomhle městě smoothie milovali. Ne že by si chtěl stěžovat. Díky smoothie potřebovala kavárna spoustu čerstvého ovoce a zeleniny z jeho farmy. Velká poptávka po smoothie byla pro jeho podnikání výhodná.

„Ty tykve jsou jen na dekoraci,“ vysvětlil jí, čímž je oba zachránil před dalšími dohady.

Jeanie se rozzářily oči, jako by vyřešil všechny problémy světa. Bylo na ní vidět, že ji jeho vysvětlení uspokojilo, a pocítil hrdost, ale tomu pocitu nevěnoval pozornost. Už to bylo hodně dlouho, co se mu podařilo vyřešit něčí problémy.

„No jasně! Jak to, že mě to hned nenapadlo? To je kvůli tomu, že jsem se pořádně nevyspala!“

Opřela se lokty o pult a složila bradu do dlaní. Měla na sobě starý svetr, který jí byl velký, rukávy měl tak dlouhé, až jí zakrývaly ruce, a pod ním obnošené tričko a kalhoty od pyžama. Logan si byl dost jistý, že na těch kalhotách jsou odshora dolů samí ježci, ale ze všech sil se pokoušel dělat, že je nevidí.

Vůbec se hodně snažil nevšímat si na Jeanie spousty dalších věcí. Třeba výrazného tmavého obočí a jak byla neustále v pohybu – jak mu rychlými efektivními pohyby uvařila kávu. Dala by se na ní dobře studovat rozporuplná povaha. V jednu chvíli se usmívala, ale hned se zase mračila, v očích se jí jasně zračila každá emoce. Měla tmavě hnědé oči, skoro černé, přesně jako káva, kterou si objednal.

Jeanie si přejela rukou po tváři, čímž ho vyrušila z myšlenek. Jak dlouho na ni zíral? Zívla a protáhla si ruce nad hlavou. Při tom pohybu se jí zvedl svetr a pak tričko, které odhalilo kousek holé kůže bříška. Logan odvrátil pohled. Na tohle rozhodně nehodlá koukat.

Když se odvážil se na ni znovu podívat, už se zase opírala lokty o pult. Pod očima měla tmavé kruhy a černé vlasy měla na temeni hlavy rozčuchané jako ptačí hnízdo. Její zhroucený postoj a tak trochu poráženecké držení těla ho určitým způsobem dojaly. Což mu nebylo příjemné. Na takové pocity teď neměl čas.

Otevřel ústa, aby jí řekl, že musí vyrazit rozvážet dál objednávky, ale ona už zase mluvila.

„Je to hodně zvláštní. Pořád ty zvuky slyším. Každou noc. Myslíte, že tady straší?“

Logan si zrovna srkl kávy a málem se zakuckal. „Straší?“

„Jo.“ Napřímila se a oči se jí nad novou teorií rozzářily. „Přesně tak. Duchům, kteří tu žijí, se třeba nelíbí nová majitelka.“

„Jakým duchům?“ Na takovou šílenost bylo příliš brzo ráno.

„Duchům, přízrakům, ať je to cokoliv.“ Jeanie mávla rukou na znamení, že na tom, jak to strašidlo nazve, nezáleží. „Něco je z mé přítomnosti rozčílené.“

„Já si opravdu nemyslím...“

„Žádné jiné logické vysvětlení neexistuje.“ Založila ruce na hrudi. Případ byl uzavřen. „Prostě tu straší.“

„Že neexistuje žádné jiné logické vysvětlení?“ Logan odložil s bouchnutím hrnek na pult. Tohle na něj bylo příliš. „Mývalové, staré trubky, průvan v oknech, vaše vlastní fantazie.“ Vypočítával jí ty možnosti na prstech. Při posledním slovu Jeanie přimhouřila oči, ale on pokračoval dál. „Taky to mohou být místní pubertáci, kteří se tu po nocích courají. Existuje nekonečné množství vysvětlení, která dávají větší smysl než duchové. A teď už opravdu musím jít...“

„Co tím myslíte, že tu pubertáci courají po nocích?“

Logan si povzdechl a musel se hodně přemáhat, aby si nezačal rvát vlasy. „Já nevím. Prostě se třeba v zadní uličce poflakovali nějakí kluci.“

Jeanie pomalu přikývla a vzala tuto novou možnost v úvahu.

Logan posunul svůj hrnek přes pult a užuž chtěl poděkovat a rozloučit se.

Ale Jeanie byla rychlejší. „Tak co s tím uděláme? Opravdu se potřebuju vyspat.“

„My?“ Ustoupil od pultu. Možná by se měl otočit a okamžitě

utéct. Poslední věc, kterou potřeboval, bylo mít něco společného s novou majitelkou kavárny. Už slyšel, jak se mu dámy z knižního klubu posmívají. Tyhle ženské si dávaly drby k snídani.

Jeanie přikývla. „Jste můj jediný přítel ve městě. Nezvádnou postavít se sama gangu teenagerů.“

„*Gang* je trochu silné slovo,“ zamumlal, zatímco stále couval ke dveřím, ale Jeanie se vydala za ním. Ten vzor na kalhotách od pyžama byli stoprocentně ježci. Odmítal připustit, že jsou roztomilí.

„Prosím? Jsem tu nová a mám pocit, že vlastně nevím, co si mám počít...“ Zavrtěla hlavou a hlas se jí vytratil. „Promiňte. To není váš problém.“ Usmála se. „Přijdu na to sama.“

Nucený úsměv, který se jí objevil na tváři, mu zase zahrál na city. Vypadala tak... tak ztraceně. Přestože se usmála, odhrnula si vlasy z obličeje a snažila se ho přesvědčit, že je v pohodě. Očividně nebyla. A z toho byl na rozpacích ještě víc, než když neustále něco mlela.

Sakra. „Přijďte dnes večer na schůzi městské rady,“ pozval ji.

„Na schůzi městské rady?“

„Jo.“ Pohládl si rukou vousy a už litoval svých dalších slov. „Koná se každý druhý čtvrtek. Můžete na ní svůj... ehm... problém přednést. Třeba se to nějak vyřeší.“

Teď se usmála vesele a upřímně. *Ach ne.* Když se Jeanie usmívala skutečně upřímně, byla ještě roztomilejší než ti zatracení ježci. Proč musela jeho obvyklá ranní dodávka nabrat takové obrátky?

„Děkuju! To je skvělý nápad.“ Jeanie zatleskala rukama před tělem a jako by ho chtěla obejmout, ale rozmyslela si to. Logan nevěděl, jestli se mu tím ulevilo, nebo má být zklamaný.

Rychle odsud pryč. Jednu ruku měl na klice, už byl téměř venku. Skoro vyšel ven, zpět do svého normálního rána, do svého požehnaného ticha.

„Budete tam?“ Při Jeaniině otázce se zastavil, nestihl utéct. Logan obvykle chodil na schůze městské rady, jen když musel kvůli nějaké záležitosti týkající se farmy, a to jen v případě, pokud jeho babičku příliš zaměstnal kroužek pletení a do města neměla čas zajet. A dědeček by si raději nechal trhat zuby bez narkózy, než aby se městského shromáždění zúčastnil (to byla jeho vlastní slova).

Logan se tento týden na schůzi ukázat nemusel, ale přesto se přistihl, že z nějakého důvodu říká: „Jo, budu tam.“

Jeaniino potěšené zapištění slyšel ještě venku, když vyšel do rozbřesku.

Knižní klub bude dneska v plné polní.

TŘETÍ KAPITOLA

Dobrá večer, jsem Jeanie Ellisová, Dorothyina neteř a nová majitelka Kavárny s vůní perníčků. Mám menší problém, v noci mě něco ruší...

V noci mě něco ruší? Takhle to znělo ještě hloupěji než dneska ráno. Koleno jí poskakovalo nahoru a dolů, nedokázala ten třes zastavit. Jeanie byla nervózní. Na dnešní schůzi chtěla udělat dobrý první dojem, a tak si od té doby, co sem dorazila, svůj proslov v duchu přeříkala nejméně desetkrát. A to přišla tak před dvaceti minutami.

Seděla vzadu v sále, stará prkenná podlaha vrzala, stejně jako možná ještě starší židle, na niž se posadila. Po místnosti se motala jen hrstka dalších lidí, kteří se zdravili jako staří známí, to už od dětství nezažila. Stýskalo se jí po tom. Po pocitu sounáležitosti, domova. Vůbec si neuvědomovala, jak moc jí to chybí. Popravdě řečeno, z malého města, kde vyrostla, sama utekla, jakmile dokončila střední školu, aby unikla jeho hranicím, které ji omezovaly. Ale někde v koloběhu jejího života všechno to vzrušení z města, davů a betonu ztratilo své kouzlo.

Zavrtěla se na židli a ta zlověstně zasténala. Nějaký starší pán, který ji minul po cestě ke skupině shromážděné poblíž pódia, se na ni přátelsky usmál a pozdravil ji pokynutím ruky. Jeanie taky zvedla ruku, aby pozdrav opětovala, ale pán už byl pryč. Ve snaze trochu se zahřát a přestat se vrtět si zastrčila ruce mezi stehna a sledovala, jak ta skupina muže vítá a dobromyslně si ho dobírá kvůli jeho výrazně zelené kravatě. Jeanie si nemohla vzpomenout, kdy naposledy se s někým takhle škádlila. Kdy naposledy byla mezi lidmi, se kterými mohla podobným způsobem vtipkovat. Když už, tak ne z očí do očí. Nějak se stalo, že v posledních několika letech se jejím nejbližším přítelem stal její bratr. A jejich komunikace se odehrávala jen prostřednictvím nahodilých textových zpráv a občasného pokecu na FaceTime.

Jeanie si přehodila kabát přes ramena. I přes drnčení radiátorů u stěn byla v sále zima jako v morně.

Veřejné schůze městské rady se konaly v původní budově radnice, která byla podle nápisu vyrytého na průčelí postavena v roce 1870. Jeanie si moc nedokázala představit, jak to tam roku 1870 vypadalo, ale dnes večer sál působil jako malá posluchárna s několika řadami kovových skládacích židlí a řečnickým pultem vpředu. Pódium za pultem bylo vyzdobeno tak, aby bylo připravené na blížící se podzimní besídku, jak se Jeanie domnívala. Zadní část jeviště lemovaly ručně malované kulisy s dýněmi a jabloněmi a vepředu byly rozházené balíky sena. Jeanie už viděla děti v kostýmech, jak tam nahoře tančí a mávají rodičům v publiku. Určitě to bude rozkošné. I když zapochybovala o tom, jestli je bezpečné nechat děti poskakovat na tak starém jevišti. Vydrží to ta stará prkna vůbec?

Tu myšlenku zapudila a ohlédla se ke dvojitým dveřím vedoucím do sálu. Logan pořád nikde. Možná slíbil, že přijde, jen proto, aby přestala mluvit. Nebylo by to poprvé, co jí někdo něco slíbil, jen aby už konečně zmlkla. Šla na to moc zhurta, jako obvykle. Na nemluvného farmáře okamžitě vychrlila všechny své problémy a teorie, proč nemůže spát. A ten farmář je nejen dost tichý, ale také velmi hezký.

Jeanie si přešla rukama po stehnech a snažila se uklidnit své poskakující koleno. Logan je vážně moc hezký. Opravdu fešák. Až tak, že kdyby existoval týdeník *Sexy farmář*, určitě by se dostal na jeho obálku.

Jenže co s tím? Zaplést se s hezkým farmářem rozhodně nebylo součástí jejího plánu na nový život. Souhlasila s bláznivým nápadem své tety převzít kavárnu, aby mohla začít znovu.

Jeanie strávila posledních sedm let jako výkonná asistentka generálního ředitele společnosti Franklin, Mercer & Young Financial až do doby, než dostal infarkt a jedné noci zemřel u svého pracovního stolu.

Druhý den ráno ho našla právě Jeanie. Když vstoupila do jeho kanceláře s kávou v ruce, zíraly na ni jeho prázdné oči. V den, kdy dala výpověď a odešla, byla na koberci ještě skvrna od kávy, protože v šoku upustila hrnek.

Lékař konstatoval, že Marvinovi ten infarkt způsobil stres. Neúměrná zátěž a jeho otřesné stravovací návyky – jedl hlavně uzeniny a pozdě v noci si objednával jídlo s donáškou. Ale Jeanie ulpělo v mysli to o stresu. Nemůže se to v budoucnosti stát i jí? Že bude pracovat a dřít se, dokud ji nezradí srdce? Dokud to její prostě nevypoví službu?

Jeanie měla tendenci zbytečně moc přemýšlet. Až příliš mluvit. Pracovat víc, než by bylo zdrávo. Neuměla odpočívat a uvolnit se. Nedokázala se chovat klidně a bezstarostně. Ale byla odhodlaná to zkusit. Už kvůli svému zdraví. Najednou jí skutečnost, že se její život skládá jen z práce, pár známých z kanceláře, se kterými v pátek zašla na drink – když nebyla příliš vyčerpaná a nešla z práce rovnou domů –, a její žalostné a sporadické pokusy vyrazit si s někým na rande, připadala jako problém. A to pořádný.

Když teta Dot jen pár týdnů po Marvinově smrti přišla s nápadem, že se Jeanie přestěhuje do Dream Harboru a převezme kavárnu, připadalo to Jeanie jako dokonalý útěk. Až na to, že sem nemůže nějak zapadnout. Zvlášť po tom drobném extempore s pohledným farmářem dneska ráno. Málem mu srazila hlavu a pak mu do ní rychlostí tisíc kilometrů za hodinu vymluvila díru. Viděla, jak na ni zděšeně zírá. Netoužil po ničem jiném než co nejrychleji zmizet.

Znovu se zadívala ke dveřím. Spatřila jen malou skupinku starších žen, které se hrnuly dovnitř. Když si sedaly na svá místa, usmály se na ni.

Stejně je to takhle asi nejlepší. Jeanie se nedařilo ani navazovat vztahy, které by trvaly déle než několik týdnů, a aférka v tak malém městě, jako je toto, nebyl dobrý nápad. Ne že by si s ní ten Logan chtěl něco začít. Vždyť si s ní dneska ráno dokonce ani nechtěl dát šálek kávy, než ho k tomu donutila.

„Zdravím.“ Jeho drsný pozdrav ji vytrhl z myšlenek. Posadil se na židli vedle ní. Voněl jako příroda, jako spadané listí a kouř při pálení dřeva. V místnosti, kde táhlo, měla Jeanie co dělat, aby odolala nutkání přitulit se blíž k jeho teplému tělu.

„Dobrý den.“ *Bud' v pohodě, chovej se přirozeně!* Když se posadil, mrkla na něj. Byl pořád tak hezký. *Sakra.* „Jak to dneska šlo?“ zeptala se. Jen běžná otázka položená novému známému. Žádné bláznivé teorie o přízracích.

„Hm... dobře.“ Odkášlal si. „Normálně.“

Jeanie se usmála. „Když normálně, tak to je fajn.“

Logan přikývl. „Pokud máte ráda normální věci, tak tohle setkání se vám nebude líbit ani za mák.“

Jeanie se usmála o něco víc. Měl to být od vážného farmáře vtípek? „Copak se na pravidelných zasedáních městské rady Dream Harboru, které se konají jednou za čtrnáct dní, může dít něco nenormálního?“

„Jen počkejte.“ Naklonil se k ní a jeho tichý hlas jí projel celým tělem, až se jí zkroutily prsty na nohou.

Teď však nebyl čas na to, se tím pocitem zabývat, protože síň se plnila a Jeanie měla na co koukat.

Lidé se začínali usazovat na svá místa, teplota v místnosti se s přívalem těl výrazně zvyšovala. Jeaniinu pozornost upoutal hlasitý smích několik řad před nimi. Smála se tam žena, které mohlo být něco přes čtyřicet – a pokud jí bylo opravdu tolik, vypadala na svůj věk neskutečně skvěle, což ještě více ospravedlňovalo Jeaniinu plán žít na malém městě. S rostoucím věkem tu lidi pořád vypadali dobře! Žena se znovu zasmála a elegantní černé mikádo se jí zavlnilo kolem kulatého obličejce. Seděla mezi starší ženou s krátkými šedivými vlasy a mužem kolem dvaceti let, který mluvil hodně nahlas a každé slovo zdůrazňoval gestikulací.

„Knižní klub,“ zamumlal jí Logan do ucha.

„Knižní klub...“ zopakovala Jeanie tiše a sledovala, jak se

k rozhovoru z vedlejší řady připojily dvě další ženy, jedna s dítětem v nosítku na prsou. „Vypadají, že se dobře baví.“

„Baví? Haha. Oni tohle město řídí.“ Loganův zlověstný tón byl zcela v rozporu se smíchem skupiny před nimi. Zejména když se žena s černým mikádem otočila a zamávala mu tak, že se to nedalo přehlédnout.

Logan zasténal a také jí zamával.

Ostatní lidé ve skupině se otočili a Jeanie si všimla, že se jim rozzářily oči, všichni byli zjevně rádi, že ho vidí.

„Logane! To je vzácná návštěva!“ zvolala ta starší žena.

„Ahoj Nancy.“

„Chybíš nám na našich schůzích,“ řekl mladík a mrkl. Vážně?

Logan zabručel. „Nikdy jsem na vaše schůzky nechodil.“

Mladík se zasmál. „No, to bys měl napravit. Rádi bychom tě zlaneřili. Zejména když jsme teď četli knihu *Vášeň v polích – farmář a dojička*.“ Mladík mluvil tak hlasitě, že to slyšel celý sál. Několik lidí se dalo do smíchu a otočilo se tak, aby na Logana vidělo.

„Ach, to byl tak romantický příběh.“ Žena s dítětem si položila ruku na srdce a předstírala, že na ni jdou mdloby.

Jeanie taky mrkla na Logana a zjistila, že celý rudý, i když měl půlku tváře zarostlou vousy. Potlačila úsměv.

„Ty jsi ta nová majitelka kavárny?“ zeptala se jí ta červolvasá žena. „Já jsem Kaori.“

„Jeanie. A ano, to jsem já.“

„Tak ji zase dej do parády a rychle otevři!“ pokárala ji se smíchem paní s dítětem. Zjevně si tu všichni tykali. „Už mě nebaví scházet se u Kaori doma. Je to tam děsně zaneřáděné. Všude

se tam válí roztomilé vázičky a záhadné drobnosti. Mám z toho kopřivku.“

Kaori ženu hravě pleskla po rameni.

„Isabel si nevšímej. A vítej v Dream Harboru.“

Pak si dámy z knižního klubu zase začaly povídat jen spolu.

„*Vášeň v polích?*“ zeptala se Jeanie a nedokázala potlačit zvědavost.

Logan si odkašlal, zavrtěl se a židle pod ním na protest hlasitě zapraskala. „Nečetl jsem to.“

„Škoda. Zní to dobře.“ Při pomýšlení, že Logan čte knihu o farmáři a dojičce, stěží potlačila smích, a stejně tak měla co dělat, aby v představách samu sebe neobsadila do ženské role toho příběhu.

„Asi budu muset opravdu co nejdřív otevřít. Nemůžu proti sobě poštvat knižní klub.“ Myslela to jako vtip, ale sama slyšela ve svém hlase nejistotu – vkrádal se do něj stres z toho, že na to ještě není připravená.

„Kašlete na ně. Jen hledají ideální místo, kde by lidem mohli nutit tu svou pornografii.“

Jeanie vzhledla právě včas, aby zachytila na jeho tváři nepatrný úsměv. Další vtip.

„No, to by nebylo dobré. A rozhodně bychom nechtěli, aby si tam dělali legraci z farmářů.“

Logan zvedl koutky o trochu víc. Ach, možná se bude muset do té knihy později mrknout. A nějakým bezpečným způsobem uspokojit svou nově nabytou slabost pro farmáře.

„Přišla jsem o něco?“ Na židli po Loganově druhé ruce klesla žena s kudrnatými hnědými vlasy.

„Ne.“

„Popravdě řečeno jste zmeškala docela zajímavý rozhovor o literatuře,“ vložila se do hovoru Jeanie a Loganovi tak připomněla, že je tam taky.

„Nebyl nijak zajímavý. Jeanie, tohle je Hazel. Hazel, Jeanie.“

Hazel natáhla ruku Loganovi přes klín a Jeanie jí potřásla. Ženě trčely ruce z palčáků bez prstů a Jeanie zastudily.

„Ráda tě poznávám.“

Hazel přelétla pohledem z Jeanie na Logana a zase zpátky. „Taky tě ráda poznávám. Mám knihkupectví vedle tvé kavárny.“

Jeanie se usmála o něco víc. „Vážně? To je bezva!“

Hazel zčervenaly tváře. „Děkuju.“

Jeanie začala tak usilovně přemýšlet o tom, jestli má Hazel na skladě nějaké románky o farmářích, že málem nevnímala další ženinu otázku.

„A jak jste se vy dva seznámili?“ vyzvídala.

„No, docela obvyklým způsobem,“ odpověděla Jeanie. „Málem jsem mu urazila hlavu baseballovou pálkou, protože jsem si myslela, že je to sériový vrah, ale ve skutečnosti mi jen přivezl roztomilé malé dýně... tedy... tykve. A pak jsem se mu zmínila, že v kavárně asi straší, tak mi navrhl, abych sem zašla, že mi s tím třeba někdo pomůže.“

Hazel za brýlemi vykulila oči. „Aha... Páni.“

Jeanie se pokusila o úsměv, aby vypadala uvolněně, ale nemyslela si, že to někoho přesvědčí. Hazel se posadila zpět na své místo a taky se mírně usmála. Něco Loganovi zašeptala, načež on horlivě zavrtěl hlavou. Jeanie neměla čas si nic domýšlet, protože vzápětí přistála na židli v řadě před nimi další žena.

„Vidíš ho? Určitě už zase intrikuje,“ prskla, když se k nim otočila.

„Vždyť to vypadá, že si tam jen povídá,“ zamumlal Logan a nově příchozí žena ho sjela pohledem a přimhouřila oči. „Jo, povídá si se starostou. Pravděpodobně má další šílené plány, jak tohle město zničit.“

„Jde jen o ten hospodský kvíz, Annie.“

„Jasně, hospodský kvíz, ale budou ho pořádat zrovna v době, kdy já mám lekce pečení pro začátečníky! Naplánoval to tak schválně!“ Přes celou místnost onoho člověka probodla pohledem a Jeanie se tím směrem zadívala. Dotyčný muž, který stanovil den konání hospodského kvízu a ničil město, byl vysoký a hezký. Ne tak hezký jako farmář, ale rozhodně byl přitažlivý. Měl tmavé vlasy a bronzovou pleť. Jeho úsměv připomínal spíše domyšlivý úšklebek. Přidávají tu snad do vody elixír krásy? To jsou všichni chlapi v tomhle městě tak sexy? Proto se jmenuje Dream Harbor, *Přístav snů*? To se Jeanie moc nezamlouvalo.

„Chováš se, jako bychom Maca neznali už od školky,“ poznamenal Logan.

Annie se zamračila. „O to přesně jde. Copak si už nepamatuješ, jak byl zlý? Ve druhé třídě ti každý den kradl čokoládové mléko! Zrovna ty bys to měl chápat!“

Logan se tiše zasmál a mírně si odfoukl. „S tím už jsem se vyrovnal.“

Annie si založila ruce na hrudi. „No, já ne.“

Konečně se podívala na Jeanie, která se usmála a mírně na ni mávla.

„Ježíši! Ty musíš být ta záhadná nová majitelka kavárny! Já jsem Annie, mám tu pekárnu. Ráda tě konečně poznávám.“

„Copak já jsem nějaká záhadná?“ zeptala se Jeanie a pohlédla

na Logana. Tvářil se zachmuřeně, ale neodpověděl. „Taky tě ráda poznávám. Ze tvé pekárny to každé ráno nádherně voní.“

„Tak přijď! Abych nezapomněla, ráno o víkendu obvykle do-
dávám perníčky a koláčky taky do kavárny. Ale ne abys mě při-
vítala tak jako Logana!“

Jeanie se rozpaky rozhořely tváře, ale Annie se smála, jako by se dobře bavila.

„Nebylo to nijak osobní...“ začala vysvětlovat, Annie však má-
vla rukou, aby ji přerušila.

„Kdybych toho hromotluka načapala, jak číhá v zadní uličce,
a neznala bych ho od narození, asi bych taky neváhala bacit ho
do hlavy.“

„Já jsem tam nečíhal.“

„Svým způsobem jste tam číhal,“ namítla Jeanie.

Annie píchla Logana prstem. „Vidíš, číhal jsi tam. Líbí se mi,“
řekla a ukázala na Jeanie. „A proč mu vykáš?“

„Kdy už ta zatracená schůze konečně začne?“ postěžoval si Lo-
gan a v hlase se mu roztomile mísilo podráždění se zoufalstvím.

Hazel ho poplácala na koleni rukou, ze které si ještě nestáhla
palčák. „Vždyť víš, starosta Kelly nikdy nezačne včas.“

„Proč o něm mluvíš jako o starostovi? Říkej mu prostě táta.“

Hazel pokrčila rameny. „Je tu pracovně. Zachovávám vůči
němu úctu.“

Logan obrátil oči v sloup, ale Jeanie si nemohla pomoci a usmá-
la se. Už teď měla ty lidi ráda. Tohle město si oblíbila. A měla ráda
tohoto nevrleho farmáře. Bylo by příliš přát si, aby sem zapadla?
Aby ji Annie měla ráda, aby ji lidé z knižního klubu vzali mezi
sebe, aby ji Hazel představila svému otci, starostovi?

Jeanie byla z toho, jestli bude kavárna pod jejím vedením dobře fungovat, čím dál víc vystresovaná. Ale když měla předtím na starosti připravovat Marvinovi podklady pro týdenní schůzky s investory, kteří přinášeli do podnikání miliardy, tak by měla provoz malé kavárny zvládnout, nebo ne?